

zavinila. Žalobce neklade váhu na veřejnoprávní povinnost obce pečovat o bezpečnost této cesty pro chodce, nýbrž odkazuje na soukromé vlastnictví obce k pozemku čk. 1342, vyvozuje z něho soukromoprávní závazek žalované obce k náhradě škody, poukazuje při tom zejména na vyhlášku obce, obsahující předpisy o udržování čistoty a veřejné bezpečnosti na ulicích a chodnících a jiných veřejných místech, které zavazují vlastníky jak domů, tak i pozemků a jichž zanedbání má v zá-pětí náhradu škody podle Šu 1297 a násl. obč. zák. Předpisy těmi jest zavázána i žalovaná obec jako soukromá vlastnice oné cesty, při čemž na věci ničeho nemění, že po cestě té se chodí všeobecně, právě tak, jako každý chodí po chodníku, patřícím k určitému domu. Cesta, o kte-rou jde, je zapsána jako soukromé vlastnictví obce, nikoli jako veřejný statek a nezakládá okolnost, že obec chůzi po této cestě nebrání, ve-řejnou její povahu, veřejnoprávní závazek obce k náhradě škody ve smyslu Šu 37 obec. zřiz. pro zanedbání policie místní. Ostatně žalovaná při ústním jednání dne 9. června 1926 přednesla, že pozemková parcela čk. 1342 je parkem a že neslouží veřejné komunikaci. Soud rekursní je tudíž názoru, že žalobou uplatňuje se soukromoprávní a nikoli ve-řejnoprávní závazek žalované obce k náhradě škody a že jest proto po-řad práva přípustným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Dle obsahu žaloby a dle výslovného prohlášení žalobce v přípravném spisu opírá ža-lobce náhradní nárok proti žalované obci výhradně o to, že obec jeho úraz zavinila tím, že zanedbala povinnosti, které jí jako v pozemkové knize zapsané vlastníci pozemku č. kat. 1342, tedy jako subjektu sou- kromoprávnímu ukládají bezpečnostní předpisy a uplatňuje výslovně po- vinnosti obce z tohoto jejího »soukromého vlastnictví«. Rekursní soud správně uvedl a odůvodnil, že se tím uplatňuje soukromoprávní závazek žalované obce, o němž rozhodovati přísluší soudům. Za tohoto stavu věci nebylo vůbec třeba zabývatí se otázkou, zda cesta, kde se úraz přihodil, jest veřejnou komunikací, což žalobce ani netvrdil, ani úva- hami s hlediska Šu 28 čís. 2, 3 a § 37 obecního zřízení, když žalobce s tohoto hlediska proti žalované obci jako veřejnoprávnímu orgánu, vy- konávajícímu místní policii a pečujícímu o bezpečnost veřejné dopravy ve sporu nároku neuplatňuje.

Čís. 6276.

Zajišťovací exekuci (§ 370 ex. ř.) nelze povolití na základě výpočtu příspěvků členů společenstva, na jehož jmění byl vyhlášen úpadek, zří- zeného správcem úpadkové podstaty, předběžně přezkoumaného úpad- kovým komisařem a jím podle Šu 6 min. nař. ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. vyhlášeného (doručeného), nýbrž teprve na základě výpočtu schváleného podle Šu 7 nař.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R I 789/26.)

Soud první stolice povolil zajišťovací exekuci, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentčin návrh na povolení zajišťovací exekuce opírá se o výpočet příspěvků členů do úpadku přisedšího společenstva, zřízený správcem podstaty, úpadkovým komisařem, jak se tvrdí, předběžně přezkoumaný a jím podle Šu 6 min. nař. ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. vyhlášený, pokud se týče doručený. Právním rekursní soud neuznal tento výpočet za exekuční titul ve smyslu Šu 370 ex. ř., hodící se k tomu, by na základě něho byla povolena zajišťovací exekuce. Onen výpočet, jeho předběžné přezkoumání a vyhlášení úpadkovým komisařem nejsou opatřením soudu, kterým přiznána byla peněžitá pohledávka (§ 370 ex. ř. na konci). Předběžné přezkoumání a vyhlášení výpočtu (§ 6 uvedeného min. nař.) jsou jen přípravnými jednáními ku schválení výpočtu (§ 7 min. nař.) a teprve schválení jest oním opatřením soudu v nesporné právní věci, kterým se peněžitá pohledávka přiznává (§ 370 ex. ř.) a na základě něhož příspěvek lze dobývati (§§ 8 a 10 uvedeného min. nař.). Teprve tento může býti podkladem pro exekuci zajišťovací (§ 370 ex. ř.).

Čís. 6277.

Věřitel, jenž pohledávku postoupil a oznámil postup, přihlašuje pohledávku k rozvrhovému řízení, není účastníkem rozvrhového řízení a nepřísluší mu právo k rekursu do rozvrhového usnesení.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R I 801/26.)

Rekursní soud odmítl rekurs Václava K-a do rozvrhu výtěžku za exekučně prodané movitosti. Důvody: Václav K. napadá rozvrhové usnesení prvního soudu proto, že výtěžek ve zbytku 888 Kč nebyl příkázán jemu, nýbrž neprávem na pohledávky Jana H-a. Stížnost Václava K-a jest nepřipustnou. Podle § 286 první odstavec ex. ř. platí o rekursech proti rozvrhovým usnesením při exekucích zabavením a prodejem svršků ustanovení Šu 234 ex. ř. Dle Šu 234 ex. ř. jsou dlužník a oprávnění, kteří ku rozvrhovému roku se dostavili, toliko v mezích práva, které přísluší jim podle Šu 213 ex. ř. k odporu, oprávnění napadati rozvrhové usnesení. Toto právo rekursu nepřísluší však stěžovateli Václavu K-ovi, jelikož není oprávněným věřitelem. Podle Šu 286 druhý odstavec ex. ř. mají z rozdělované podstaty nejprve zapraveny býti náklady na odhad a dražbu a potom v čas přihlášené pohledávky zástavní. K rozvrhovému roku přihlásil Václav K. pohledávku 3.060 Kč a žádal, aby příkázáno bylo 888 Kč Karlu S-ovi, jemuž pohledávku tu postoupil; tím, že Václav K. svou pohledávku postoupil Karlu S-ovi, stal se tento věřitelem, nastoupil dle Šu 1394 obč. zák. v práva Václava K-a a tento přestal býti oprávněným a není proto již oprávněn s postoupenou pohle-